اخبار

آیت‌الله علم‌الهدی:

پرستاری شغل نیست بلکه حرفه‌ای مقدس است

به گزارش پایگاه اطلاع‌رسانی نماینده ولی فقیه در خراسان رضوی، آیت‌الله سیداحمد علم‌الهدی در دیدار جمعی از پرستاران بیمارستان‌های مشهد مقدس و بیمارستان امام حسین(ع) نیروی زمینی سپاه که در دفتر نماینده ولی فقیه در خراسان رضوی برگزار شد، با بیان اینکه پرستاری تنها یک شغل نیست، بلکه یک حرفه مقدس است، گفت: در این مسیر، مسائلی چون معیشت، حقوق و اضافه‌کاری مطرح می‌شود و ما مشغول پیگیری این موارد با مراجع مربوط هستیم.

نماینده ولی فقیه در خراسان رضوی با بیان اینکه ارزش فداکاری‌های پرستاران به صورت عددی قابل اندازه‌گیری نیست، ابراز کرد: ما نیز باید با نگاهی عمیق‌تر، با احترام و حمایت مستمر، احترام این شغل والا را در جامعه‌مان حفظ کنیم و به یاد داشته باشیم هر روزی که شما در دل تاریکی می‌درخشید، نور امیدی برای میلیون‌ها انسان روشن می‌شود؛ امیدواریم این بینش به عمل تبدیل شود تا بتوانیم زحمات پرستاران گرامی را به طور واقعی قدر بدانیم.

راه‌آهن مشهد- چناران آماده ریل‌گذاری

نماینده مردم چناران، طرقبه شاندیز و گلبهار در مجلس شورای اسلامی گفت: ۳۷ کیلومتر از طرح در حال ساخت راه‌آهن ۴۶ کیلومتری مشهد-چناران به دلیل اتمام مراحل زیرسازی، ساخت پل‌ها و تحصیل (آماده‌سازی) حریم راه‌آهن آماده ریل‌گذاری است.

حسین امامی‌راد در گفت‌وگو با ایرنا افزود: طرح قطار مشهد- گلبهار- چناران یکی از ۱۰ طرح بزرگ عمرانی کشور محسوب می‌شود.

وی بیان کرد: بودجه سالانه و مصوب طرح ۳ هزار میلیارد ریال بوده که ۸۰۰ میلیارد ریال از اعتبارات در اختیار نمایندگان به طرح اختصاص یافته است. در تعامل با مدیر عامل بانک تجارت با پرداخت ۱۰ هزار میلیارد ریال به طرح موافقت شد که تاکنون ۲ هزار و ۵۰۰ میلیارد ریال آن تخصیص یافته است. در نشستی سه‌جانبه با معاون وزیر راه و مدیر عامل ذوب آهن اصفهان تفاهم‌نامه اولیه برای تأمین ۱۲ هزار تن ریل با ترک تشریفات خرید انجام شده است، هر چند ریل‌گذاری به آینده موکول اما مقرر شد ریل‌ها خریداری و انبار شود.

وی افزود: با یک سرمایه‌گذار اهل ترکیه تفاهم اولیه برای سرمایه‌گذاری و اجرای طرح توسط وی انجام شده و قرار است در نشستی در ایران یا ترکیه برای حضور و فعالیت سرمایه‌گذار ترک تفاهم نهایی انجام شود.

یادداشت

علی محمدزاده

آقایان مسئول لطفاً از پرستاران قدردانی نکنید!

بی‌هیچ توضیح و مقدمه‌چینی گاهی گفتن «ما را به خیر تو امید نیست، شر مرسان» خود گویای همه چیز است و روز گذشته بسیاری از پرستاران حاضر در یک مراسم به الفاظ مختلف همین جمله را می‌گفتند.

ماجرا از این قرار است که روز گذشته مراسمی در بیمارستان امام رضا(ع) مشهد به بهانه روز پرستار و البته قدردانی از پرستاران نمونه برگزار می‌شود و معمولاً نخستین توقع جلسات صنفی از این دست، این است که حداقل فرصتی برای بیان درددل‌ها و مشکلات شغلی باشد و شکل مراسم هم در حد نام و شأن آن شغل و حرفه باشد.

اما آنچنان که تعدادی از پرستاران حاضر در جلسه روایت کردند بیشتر شبیه یک دورهمی و مراسمی بوده که در بسیاری از بازارهای تجاری و با هدف تبلیغات یک محصول یا فروشگاه برگزار می‌شود. بر همین اساس و فارغ از مشکلات قدیمی این شغل، در ادامه چند روایت از درددل‌های برخی از پرستاران را بازگو می‌کنیم.

۱- مراسم روز گذشته با قرعه‌کشی چند دست سرویس چینی میان حاضران و چند وام یک میلیونی بیشتر از آنکه مایه دلگرمی باشد گویی بیانگر این واقعیت تلخ بود که برنده شدن سهمیه یک وام یک میلیونی در نگاه مدیران تصمیم‌گیر علوم پزشکی تجلیل از مقام والای پرستار است. البته گویا تعدادی امتیاز تسهیلات ۵۰ میلیونی هم بوده که سهواً و به دلیل پایان زمان برگزاری مراسم، متولیان مدعی شده‌اند قرعه‌کشی انجام و نتایج آن بعداً اعلام می‌شود که خود زمینه‌ساز برخی گمانه‌زنی‌ها شده است.

۲- یک پرستار به عنوان «پرستار نمونه کشوری» معرفی شده و گویا ۸ میلیون تومان هدیه نقدی دریافت می‌کند و برای دریافت تقدیرنامه باید به تهران مراجعه کند که احتمالاً قرار است مراسمی با حضور وزیر برگزار شود و البته هزینه بلیت قطار هم به وی پرداخت می‌شود. تصور اینکه ۸ میلیون تومان هدیه پرستاری باشد که عنوان کشوری را هم یدک می‌کشد باز هم مصداق مدح شبیه ذم است.

۳- ای کاش مدیران یادشان می‌آمد زمانی که پرستاران را سربازان خط مقدم سلامت می‌دانستند سرانجام وعده‌هایی که می‌دادند چه شد؟ کاش در روز پرستار فیش حقوقی یک پرستار با ۲۵ سال کار را برای نمایندگان مجلس و تصمیم‌سازان این حوزه ارسال و تلاش می‌کردند با واقعی کردن پرداختی‌ها به وظیفه خود عمل کنند و به جای برگزاری مراسمی هم سطح بازارچه‌های تجاری پیگیر معوقات پرستاران بودند.

۴- چند پرستار با سابقه کاری بیش از ۲۰ سال هم از اجحاف آشکار مدیران علوم پزشکی مشهد در کسر مبالغ بیمه دوران طرحشان گلایه‌مندند و می‌گویند برخلاف نص صریح قانون که از سال ۷۹ باید بیمه دوران طرح پرستاران توسط دانشگاه‌های علوم پزشکی پرداخت شود و نیز بیانیه صریح سال گذشته دیوان عدالت اداری که خطاب به وزیر بهداشت نوشته شده و در آن آمده است به بهانه کمبود منابع مالی از ارجاع پرستاران به دیوان عدالت اداری پرهیز کرده و نسبت به پرداخت حقوق آن‌ها اقدام کنید اما همچنان در علوم پزشکی مشهد با استنادات خلاف واقع و البته دستور خلاف قانون معاونت منابع انسانی این دانشگاه در چند سال پیش همچنان مبالغ بیمه از پرستاران مشمول کسر می‌شود.

با تمام این درددل‌ها وقتی مراسم قدردانی و تجلیل هیچ غرور صنفی ایجاد نمی‌کند و شیوه عملکردی هم بیشتر دل آدم را به درد می‌آورد بهتر است بگوییم ما را به خیر شما امید نیست...

در سایه نظام ارزی چندنرخی، شرکت‌های رانتی و تفویض نکردن اختیارات به استان‌ها

واردات آزاد برنج، بازی با واژه‌هاست

عید بیات - آرشیو قدس

طاهره فجر داودلی | افزایش قیمت برنج و نوسان‌های قیمتی آن در ماه‌های اخیر واکنش‌های مختلف رسانه‌ای را به دنبال داشته است. هر چند هنوز در محافل مختلف رسمی و غیررسمی اظهار نظرهای مختلفی در این خصوص بیان می‌شود که همه آنان بر وجود رانت گسترده تأکید می‌کنند اما همچنان از اقدامی سازنده از سوی نهادهای متولی که بتواند به این بازار سروسامانی بدهد و فشارهای مالی را در زندگی مردم کمتر کند، خبری نیست.

پیش‌تر از این و در دوم مهر ماه ۱۴۰۴، استاندار خراسان رضوی از بررسی قیمت برنج پاکستانی به ارزش یک دلار در سطح دنیا خبر داده بود و در ادامه با اشاره به قیمت ارز ترجیحی ۲۸ هزار و ۵۰۰ تومانی که برای خرید کالاهای اساسی اختصاص پیدا می‌کند قیمت برنج کیلویی ۲۲۰ هزار تومان را غیرمنطقی دانسته بود و خواستار تفویض اختیار واردات برنج پاکستانی به استان شده بود.

پس از این اظهار نظر استاندار، برنج و ابعاد آن از عمده موضوعات رسانه‌های استان شد و مسیر متفاوت‌تر مطالبه‌گری نسبت به گرانی که سایر اقلام این روزها بر زندگی مردم تحمیل می‌کنند به خود گرفت و شاید همین پرداختن‌ها سبب شد تا غلامحسین مظفری در تازه‌ترین اظهار نظر خود در ۱۳۷ امین جلسه شورای گفت‌وگوی دولت و بخش خصوصی خراسان رضوی و تقریباً ۲۰ روز پس از نخستین اظهار نظر خود عنوان کند زمینه واردات برنج با ارز آزاد در استان توسط فعالان اقتصادی داوطلب فراهم شده و خراسان رضوی قادر است مسئولیت ثبت سفارش آن را بپذیرد.

هر چند بعید به نظر می‌رسد رانت‌های سازمان یافته برای استفاده از ارز دولتی و واردات برنج اجازه شکستن منافع این بازار را بدهد اما اگر این فرض هم محقق شود این پرسش مطرح است که چه باید و نباید‌هایی مد نظر قرار بگیرد تا این فرصت ایجاد شده به بیراهه‌ای برای سودجویی برخی تبدیل نشود.

در همین باره رئیس کمیسیون صادرات اتاق بازرگانی خراسان رضوی در گفت‌وگو با خبرنگار ما عنوان می‌کند: ریشه بحران بازار برنج در سیاست‌های ارزی، تمرکز قدرت در پایتخت و تداوم رانت ساختاری است و تا زمانی که ارز تک‌نرخی و تصمیم‌گیری اقتصادی غیرمتمرکز نشود، هر اقدامی در سطح استان‌ها فقط مُسکن موقت است و از درمان واقعی خبری نیست.

سعید یامشکی ادامه می‌دهد: در ظاهر از تفویض اختیار صحبت می‌شود اما در عمل هیچ اختیاری به استان‌ها داده نشده است. تمام تصمیم‌ها در تهران گرفته می‌شود، اگر قرار است واردات برنج واقعاً در سطح استان انجام شود، باید اختیار واقعی به استاندار واگذار شود. وقتی وزارتخانه‌ها در تهران تصمیم می‌گیرند و منابع ارزی در پایتخت قفل شده، استاندار چطور می‌تواند واردات آزاد انجام دهد؟ حتی اگر استاندار فعلی اراده اجرایی قوی داشته باشد، دوام چنین سیاستی به تغییر مدیران بستگی دارد و نمی‌توان به تصمیمی پایدار در این زمینه رسید تا سفره مردم دوباره دچار مشکل نشود، بنابراین اقتصاد با بخشنامه و سلیقه مدیران تغییر نمی‌کند و نیازمند ساختار قانونی پایدار است.

■ حذف وارد کننده واقعی و جایگزینی شرکت‌های رانتی

وی ریشه بحران بازار برنج را نه در کمبود عرضه، بلکه در نظام ارزی فاسد و چندنرخی کشور می‌داند و می‌گوید: تا وقتی ارز ۲۸ هزار و ۵۰۰ تومانی وجود دارد و به گروه‌های خاص اختصاص پیدا می‌کند هیچ ثباتی در بازار به وجود نمی‌آید. از سوی دیگر وقتی بانک مرکزی ۶ ماه یا یک سال پس از ثبت سفارش، ارز را واریز می‌کند، مقدمه فروش کالا با قیمت بالا فراهم می‌شود و در مقابل دولت تعزیرات را برای کنترل قیمت مأمور می‌کند تا برخورد کند، این ساختار بیمار است چون خود دولت عامل گرانی است و بعد دنبال متهم می‌گردد.

رئیس کمیسیون صادرات اتاق بازرگانی خراسان رضوی اضافه می‌کند: سیاست سهمیه‌بندی واردات نیز به رانت دامن زده یعنی در حالی که یک واردکننده با سابقه فقط ۲ تن سهمیه می‌گیرد یک شرکت تازه‌تأسیس ده‌ها هزار تن مجوز واردات دریافت می‌کند. همین توزیع ناعادلانه موجب شده واردکننده واقعی از بازار حذف شود و شبکه‌ای از واسطه‌های رانتی جای او را بگیرند. رانت در وزارت جهاد کشاورزی و بخش بازرگانی وزارت صمت ریشه‌دار است وقتی واردات برنج و گوشت به چند نام خاص سپرده می‌شود، انتظار رقابت سالم بی‌معناست و به زیان مردم است.

یامشکی بر دو اصل کلیدی تأکید می‌کند و ادامه می‌دهد: تک‌نرخی شدن ارز و تفویض اختیار واقعی به استان‌ها راه پایان دادن به رانت و بی‌ثباتی است. اگر دولت واقعاً به دنبال اصلاح است، باید استان‌ها را از حاشیه تصمیم‌گیری خارج کند، خراسان رضوی مرز مشترک با کشورهای تولیدکننده برنج مثل پاکستان و افغانستان دارد، چرا نباید بتوانیم با تمهیدات منطقه‌ای، بخشی از نیاز استان را از مسیر قانونی وارد کنیم و این اتفاق باید بر مبنای تفویض اختیار واقعی باشد نه شعارپردازی، ضمن آنکه این تفویض اختیار باید همراه با نظارت شفاف باشد تا زمینه فساد جدید ایجاد نشود.

■ شفاف‌سازی راه مقابله با گرانی

او می‌گوید: ما در دوره‌ای زندگی می‌کنیم که هیچ چیز پنهان نمی‌ماند، اما هنوز ساختار اقتصادیمان به روش دهه ۶۰ اداره می‌شود، به طور کلی اگر قرار است واردات آزادی شکل بگیرد باید سازوکاری ایجاد شود که تخصیص مجوزها و ارز در دسترس عموم باشد. هر جا که پشت درهای بسته تصمیمی شکل بگیرد، همان رانت تکرار می‌شود و وقتی اطلاعات واردات، تخصیص ارز و قیمت عرضه شفاف نباشد، فضا برای فساد باز می‌ماند. از سوی دیگر ما هنوز با اقتصاد آزاد فاصله زیادی داریم و تحریم، عدم ثبات قوانین، بخشنامه‌های شبانه و تغییر ناگهانی نرخ ارز موجب شده تاجر ایرانی نتواند برنامه‌ریزی کند. وقتی امروز بخشنامه‌ای صادر و فردا عوض می‌شود، هیچ کس ریسک سرمایه‌گذاری را نمی‌پذیرد و باید برای این بخشنامه‌ها با هدف ایجاد ثبات چاره‌اندیشی شود. ممکن است امروز حرف و تصمیم واگذاری اختیارات باشد اما بنا به یک بخشنامه خلق‌الساعه همه چیز تحت تأثیر قرار بگیرد و بی‌ثباتی به بازار برگردد و همین اتفاق‌ها سبب شده حتی در واردات برنج، بسیاری از تاجران سالم به فعالیت خود ادامه ندهند. یک راه‌حل دیگر این است که به تنها چند کالای اساسی ارز تعلق بگیرد و تخصیص ارز به کالاهای غیرضروری متوقف شود و در نهایت خود دولت نسبت به توزیع اقدام کند تا افزایش قیمت سلیقه‌ای و افسارگسیخته تکرار نشود.

گزارش

پرستاری نه فقط یک حرفه، که رسالتی الهی است؛ روایت‌هایی از مهر، ایثار و شجاعت

پرستاری؛ رسالتی میان درد و دعا

محمدعلی رضایی - آرشیو قدس / عکس توانایی است

فریده خسروی | در روزهایی که درد به جان آدمی ریشه می‌زند و امید در دل انسان نایاب می‌شود، پرستاران همچون نوری آرام در دل و جان ظلمت‌زده بیماران می‌تابند و با دستان توانا و کلام ناقدشان، جسم و روح بیماران را شفا می‌دهند.

پرستار امروز وارث رسالت زینب کبری(س) در عاشوراست، بانویی که نه فقط پرستار جسم‌های زخمی، بلکه حافظ روح‌های مقاومی بود که در دل مصیبت چون ققنوس از دل خاکستر اسلام ناب محمدی را زنده کردند. رسالتی که در آن مراقبت با آگاهی و شفقت با شجاعت گره خورده. پرستار کنار تخت بیمار، همان گونه می‌ایستد که حضرت زینب(س) در کنار پیکرهای شهیدان ایستاد؛ با صلابت، با اشک‌هایی که پنهان می‌مانند و با صدایی که آرامش را به جان‌های نگران می‌دمد.

روز پرستار، تنها روز تجلیل از یک حرفه نیست؛ بلکه روز بزرگداشت رسالت بزرگی است که عقیله بنی هاشم(س) در دل تاریخ آن را معنایی تازه بخشید و ما اکنون قدردان پرستارانی هستیم که نه فقط درمانگر درد بلکه مسکن روح و جان خسته بیمارانی هستند که برای رسیدن به سلامتی به بیمارستان پناه آورده‌اند. پرستاران نیز در این مسیر با هر لمس، با هر کلمه آرام‌بخش و با هر شب‌زنده‌داری، ادامه‌دهنده راه زینب(س) هستند؛ راهی که از کربلا آغاز شد و تا امروز، در دل هر پرستار ادامه دارد.

صبح روز گذشته برای پاسداشت مقام این سنگربانان سلامت به همراه قنبری، فرمانده حوزه مقاومت بسیج ۲ عمار و بسیجیان این حوزه به بیمارستان مادر در خیابان سجاد مشهد رفتیم تا از زحمات پرستاران، این سنگربانان حوزه سلامت که با مهر و محبت خود در حال کمک به بیماران هستند، تشکر و قدردانی کنیم.

در هر بخشی از بیمارستان که وارد می‌شدیم، لب‌های خندان پرستاران و کادر پرستاری بیمارستان منتقل کننده روحیه زیبای مهر و ایثار این حافظان سلامت بود، خواهران و برادران حوزه ۲ عمار با اهدای شاخه گل و نیات متبرک حرم مطهر رضوی از پرستاران قدردانی و تشکر کردند. به مناسبت روز پرستار در هر بخشی برنامه خاصی برپا بود و عطر گل و شیرینی و شادباش این روز، برای پرستاران روز خاص و زیبایی را رقم زده بود.

■ خداوند رسالت پرستاری را برای بندگانش انتخاب می‌کند

در بخش آی سی یو بیمارستان مادر ضمن تبریک روز پرستار به الهام شریف که ۱۵ سال سابقه پرستاری دارد و اکنون سوپروایزر کنترل عفونت است، درباره این شغل می‌پرسم و او می‌گوید: به نظرم خداوند متعال رسالت پرستاری را برای بندگانش انتخاب می‌کند. چون خودم در ابتدای مسیر، با صحنه‌هایی مواجه می‌شدم که واقعاً سخت بود. بعضی وقت‌ها دچار تردید می‌شدم، اما کم‌کم سازگار شدم و سختی‌ها را به جان خریدم و شروع کردم.

او می‌افزاید: کار پرستاری با توجه به سختی‌های زیادی که دارد، اما در مقابل حقوق کمی به کادر پرستاری داده می‌شود، با این حال همچنان با عشق کار می‌کنیم و هنگامی که بیماران با حال خوب ترخیص می‌شوند، ما هم از انرژی حال خوب آن‌ها بهره‌مند می‌شویم. چون اجر و برکت دعای خیر بیماران را ثانیه به ثانیه در زندگی‌مان احساس می‌کنیم و این برایمان خیلی باارزش است.

این پرستار درباره ارتباطش با یکی از بیماران، خاطره‌ای تعریف می‌کند و می‌گوید: در آی سی یو مادری داشتیم که پس از مدت‌ها باردار شده بود، بچه‌اش که به دنیا آمد، خودش دچار مشکل شد و نوزادش در خانه بود و مادر در آی سی یو بستری شده بود. این مادر بیماری سنگینی داشت و از طرفی بسیار بی‌قرار فرزندش بود. اتفاقاً آن روزها بخش شلوغ بود و بیمار زیاد داشتیم، اما با این مادر خیلی ارتباط برقرار کردیم، دردش را کاهش دادیم و نفس‌هایش بهتر شد. من دلداری‌اش می‌دادم و می‌گفتم: «بچه‌ها بزرگ می‌شوند، نگران نباش، این دو روز را استراحت کن». اما او مدام می‌خواست با رضایت شخصی از بیمارستان خارج شود و این کار برایش خطرناک بود. به او امید و انرژی می‌دادم و می‌گفتم: «محکم باش، هنوز باید پسرت را داماد کنی».

شریف ادامه می‌دهد: خیلی جالب بود که پس از ترخیص، با من ارتباط برقرار کرد، اکنون دوست‌های خیلی صمیمی هستیم و رابطه‌مان همچنان ادامه دارد. من آن موقع احساس نمی‌کردم چه کار بزرگی انجام می‌دهم و از نظرم تنها داشتم وظیفه‌ام را انجام می‌دادم، اما بعداً زمانی که آن بیمار با من دوست صمیمی شد، به من گفت: «در آن روزها واقعاً می‌خواستم از بیمارستان بروم، چون افسردگی گرفته بودم و تحمل نمی‌کردم. اما صحبت‌های شما موجب شد که بمانم و درمانم تکمیل شود».

■ بهبودی بیماران، انگیزه‌ای برای ادامه کار است

مرجان سادات حسینی مقدم، سوپروایزر بالینی بیمارستان مادر نیز که با وجود تحصیل در رشته روان‌شناسی شغل پرستاری را انتخاب کرده است، می‌گوید: عشق و علاقه‌ای که به این حرفه داشتم، من را وادار کرد وارد این رشته شوم و اکنون حدود ۲۶ سال است که در حال خدمت به بیماران هستم.

او می‌افزاید: چون من با جسم و روان بیماران در ارتباطم می‌توانم در هر دو بُعد به درمان آن‌ها کمک کنم، وقتی بیمار از نظر جسمی و روانی بهبود پیدا می‌کند و از بیمارستان خارج می‌شود، این موضوع برایم یک حس و انگیزه بسیار خوب برای ادامه کار است.

حسینی مقدم در پاسخ به این پرسش که توصیه شما به کسانی که می‌خواهند حرفه پرستاری را دنبال کنند، چیست؟ عنوان می‌کند: مهم‌ترین نکته این است کسانی که می‌خواهند این کار را دنبال کنند، حتماً با علاقه وارد این رشته شوند و آن را با عشق ادامه دهند؛ چرا که پرستار باید باوجدان و مسئولیت‌پذیر باشد، چون مستقیماً با جان بیماران در ارتباط است.

■ دعای خیر بیماران برایم بسیار ارزشمند است

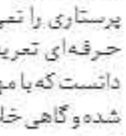

مریم بهشتی که ماما و پرستار بخش زنان و زایمان بیمارستان مادر است نیز درباره شغل پرستاری می‌گوید: به دلیل اینکه مادرم مبتلا به سرطان بود و من پنج سالی که او با رنج و زحمت زندگی کرد از او مراقبت کردم، با بیماران همذات‌پنداری می‌کنم و این تجربه سبب شد خدمت به بیماران را با تمام وجود و عاشقانه دوست داشته باشم.

او می‌افزاید: در این بخش کارم با نوزادان است و انرژی و حس خوبی از آن‌ها می‌گیرم، وقتی به نوزاد دست می‌زنم یا به مادری در مراقبت از نوزادش، شیردهی یا پرستاری از خودش کمک می‌کنم، واقعاً لذت می‌برم. دعای خیر بیماران برایم بسیار ارزشمند است، همیشه به مادران می‌گویم: «بهترین و بالاترین شیرینی برای من این است که برایم دعا کنید و یک «خدا بیامرز» برای پدر و مادرم بگویید؛ چرا که این برایم خیلی ارزش دارد».

بهشتی درباره رابطه‌اش با بیماران و مراجعه‌کنندگان عنوان می‌کند: با مراجعه‌کنندگان زیادی دوست شدم و این نوع رفاقت‌ها در مراکز بهداشت که مراقبت از مادران باردار را در آنجا انجام می‌دادم، بیشتر برایم اتفاق می‌افتاد. هنوز با خیلی از این مادران در ارتباط هستم و در فضای مجازی به من پیام می‌دهند. به خاطر دارم که یک بار ساعت ۴ صبح یکی از مادران به من زنگ زد و گفت: «خانم بهشتی، نوزادمان دارد گریه می‌کند، چکار کنیم؟».

پرستاری را نمی‌توان تنها در چارچوب وظایف حرفه‌ای تعریف کرد؛ بلکه باید آن را رسالتی دانست که با مهر، صبر، دانش و ایثار در هم تنیده شده و گاهی خلاف قواعد مرسوم و خارج از وظایف تعریف شده، مرهم زخم‌های نادیدنی می‌شود.

قدردانی از مقام آن‌ها نباید منحصر به یک روز باشد، بلکه باید در تمام طول سال قدردان پرستارانی بود که با همه سختی‌های این شغل در اوج خطرهایی همچون کرونا و جنگ، جان بر کف در صحنه حاضر بودند و بی‌هیچ ترس و واهمه‌ای به مردم کمک کردند. شاید کمترین کمک و توجه به آن‌ها از طرف مسئولان رسیدگی ویژه به حقوق، مزایا و معیشت این قشر زحمتکش جامعه باشد.